

пѣше тѣй хубаво; азъ ѣ хвѣрлихъ нѣколко зѣрна грозде, ала тя ги и не погледна, и се не уплаши... А, лельо, — истина ли е, че душитѣ на дѣцата ставатъ на малки сиви птички?..

А Леля му го гледа, послѣ клати глава и дума:

— Ти по-добрѣ ходи изъ града. И днесъ не си продалъ нищо.

И заспива Георги, и сънува пѣстрата птичка, сънува жеравитѣ и шипѣка... А майка му тамъ — тя хваща малката птичка и му я дава, като го пригрѣща и цѣлува по челото.

— Лельо, събужда се Георги, — Лельо истина ли е, че душитѣ на дѣцата ставали на малки птички?..

Ала, като не чува отговоръ, нему става страшно, и тѣй мѣта завивката прѣзглава и заспива пакъ. И сънува чуденъ сънъ. Далече нѣкждѣ надъ ридоветѣ, кждѣто стѣрчатъ разхѣрлянитѣ дѣрвета, се издига грамаденъ бѣлъ паметникъ, толкова бѣлъ, че лжчитѣ на слѣнцето се отразяватъ въ него съ двоенъ блѣсъкъ. Надъ паметника се носятъ жерави, а до него една жена; тя е прѣгърнала паметника и плаче, плаче . . .

„Мамо . . .“ познава я той. Ала тя продължава да го пригрѣща, послѣ отведнажъ се хвѣрли къмъ него, взема го на рѣцѣ [и го слага на паметника. „Ти ще станешъ ученъ, казва му тя, ще станешъ докторъ и ще ме излѣкувашъ“. . . И го пригрѣща, и плаче . . .; той цѣлъ трепери. „Мамо — шепне той — мамо“. . . Ала тамъ нѣкакава птичка прѣлѣтява, не — гарванъ е то . . . Той крѣщи тѣй, че нищо се не чува . . . Ст. . . Чакайте . . . Георге! Георге! . . . Га-га-га . . . Георге!

И Георги отваря очи, цѣлъ въ трепетъ. Надъ него е леля му — очитѣ ѣ сълзятъ . . .

— Стани вижъ майка си, чедо . . . стани . . .